

کنفرانس ملی یافته های نوین پژوهشی و آموزشی

عمران ، معماری ، شهرسازی و محیط زیست ایران

سوم دی ماه ۱۳۹۵ - تهران

National Conference of new research and training,
civil engineering, architecture, urbanism and environment of Iran

از منطقه گرایی تا زیست منطقه گرایی؛ رویکردها و روش ها

گلاره مهربان^{1*}، امید دژدار²، منوچهر فروتن³.

1- گلاره مهربان، geloria.mehraban@gmail.com

2- امید دژدار، odejdar@yahoo.com

3 - منوچهر فروتن، manouchehr.foroutan@gmail.com

چکیده

منطقه گرایی، یکی از رویکردهای معماری است که در تعامل با فرهنگ و بستر فرهنگی قرار داشته و بر لزوم توجه به ویژگیهای فرهنگی، جغرافیایی، اقلیمی یک منطقه خاص تأکید می کند. جنبش زیست منطقه گرایی در معماری تحت شعاع جنبش های طراحی پایدار و بوم شناسی قرار دارد. این جنبش پیوند فرهنگ انسانی را به زیست بوم های منطقه ای در وضعیتی پایدار در نظر داشته، وابستگی های فرهنگی و بوم شناسی را بهم مرتبط کرده که با دانش عمیقی از مناظر و فرهنگ های بومی طبیعی، اقلیم، جغرافیا و تاریخ محیطی شان نمایش داده می شود. این پژوهش با استفاده از روش توصیفی - تحلیلی و با بهره گیری از ابزار گردآوری مطالعات کتابخانه ای و اسنادی به بررسی موضوع پرداخته است. در این راستا ابتدا منطقه گرایی و انواع رویکردهایش مورد بحث قرار گرفت، سپس با توجه به مفاهیم زیست منطقه گرایی به بررسی مفاهیمی مانند معماری بومی و ارتباط آن با توسعه پایدار می پردازیم. در نهایت پژوهش با تشریح تئوری منطقه گرایی و رویکردهای آن و توجه به الگوهای زیست منطقه گرایی به ارایه مدلی مفهومی رسید. این مدلها ها در شکل سازمانی به اکوسیستم های طبیعی و الگوهای فرهنگی - اجتماعی محلی احترام گذاشته و به گونه ای به کارگرفته می شود که همراه با حفظ اصول محیطی، بین انسان، جامعه و طبیعت تعادل برقرار می کند.

کلمات کلیدی: منطقه گرایی، زیست منطقه گرایی، بوم شناسی، طراحی پایدار

* 1- دانشجوی کارشناسی ارشد معماری، واحد همدان، دانشگاه آزاد اسلامی، همدان، ایران. geloria.mehraban@gmail.com

2- استادیار گروه معماری، واحد همدان، دانشگاه آزاد اسلامی، همدان، ایران. (نویسنده مسئول * 09181110860) odejdar@yahoo.com

3- استادیار، گروه معماری، واحد همدان، دانشگاه آزاد اسلامی، همدان، ایران.